

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego:
 - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty 500 000 (pięciuset tysięcy) EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za wszystkie poniesione szkody i doznane krzywdy łącznie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony i do rzetelnego procesu, opartych na art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz na art. 6 i 13 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jak również na orzecznictwie Trybunału. Skarżący uważa, że należało go wysłuchać, zanim Rada przyjęła wobec niego środki ograniczające, i że w konsekwencji nie było przestrzegane jego prawo do obrony.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia (art. 296 akapit drugi TFUE). Skarżący zarzuca Radzie, że ograniczyła się do niejasnych i ogólnych rozważań, nie wskazując specyficznie i konkretnie powodów, dla których uważa – w ramach wykonywania swoich uprawnień dyskrecyjnych – że wobec skarżącego należy zastosować przedmiotowe środki ograniczające. Nie przywołano żadnej konkretnej i obiektywnej okoliczności, którą można by zarzucić skarżącemu i która mogłaby uzasadniać przedmiotowe środki; uzasadnienie przyjęte przez Radę nie dostarcza skarżącemu żadnej dostatecznej wskazówki i jest w istocie przynajmniej niejasne, ogólne i nieprecyzyjne.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżący zarzuca Radzie, że w uzasadnieniu, na poparcie środka ograniczającego, przyjęła elementy, które w sposób oczywisty cechują się brakiem podstawy faktycznej, ponieważ przytoczone fakty są jego zdaniem pozbawione jakiejkolwiek poważnej podstawy.
4. Zarzut czwarty, dotyczący żądania naprawienia doznanych krzywd i poniesionych szkód, wywodzony z zarzucenia skarżącemu pewnych poważnych czynów, co naraża jego osobiście, jak również jego rodzinę na niebezpieczeństwa i ilustruje wagę doznanej krzywdy, uzasadniającą żądanie zadośćuczynienia. Ponadto skarżący twierdzi, że jego działalność gospodarcza jest poważnie i trwale zagrożona.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – JL / Komisja

(Sprawa T-220/20)

(2020/C 201/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JL (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (organu powołującego) z dnia 11 lipca 2019 r. kierującej upomnieniem do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (organu powołującego) z dnia 27 marca 2017 r. o podjęciu na nowo sprawy [*dane utajnione*] ⁽¹⁾;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej łącznej kwoty 30 000 EUR tytułem szczególnej krzywdy doznanej od Komisji Europejskiej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, czyli [podjęcia] niewłaściwych środków wykonania wydanego przez Sąd wyroku stwierdzającego nieważność oraz naruszenia zasady „non bis in idem”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, naruszenia zasady dobrej administracji, w tym obowiązku bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrywania spraw, naruszenia zasady domniemania niewinności i naruszenia prawa do obrony.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, naruszenia przepisów proceduralnych mających zastosowanie do dochodzeń administracyjnych i postępowań dyscyplinarnych oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty, dotyczący żądania specjalnego odszkodowania w związku z wyżej wymienionymi nieprawidłowościami.

⁽¹⁾ Dane poufne utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Target Brands / EUIPO – The a.r.t. company b&s (art class)

(Sprawa T-221/20)

(2020/C 201/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Target Brands Inc. (Minneapolis, Minnesota, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The a.r.t. company b&s, SA (Quel, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy art class – zgłoszenie nr 16 888 737

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2020 r. w sprawie R 1596/2019-5